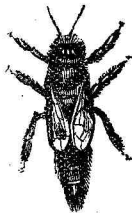

ημᾶς τὰ κλαύματα. Ἡ ἀγάπη, ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ ἀφοσίωσις τὴν ὁποίαν δεικνύουν πρὸς αὐτὴν οἱ ὑπῆκοοι τῆς εἶναι ἀπαράλλακτα μὲ τὰ αἰσθήματα τὰ ὁποῖα δεικνύουν οἱ ἄνθρωποι εἰς μίαν ἀγαπητὴν καὶ σεβαστὴν βασιλισσαν, ἂν δὲ τύχη ποτὲ νὰ κυττάζητε διὰ μέσου ὑαλίνης κυψέλης, θὰ ἴδῃτε μὲ πόσῃ προθυμίᾳ ὑπηρετεῖται ἡ βασίλισσα τῶν μελισσῶν ὑπὸ τῶν ὑπηκόων τῆς. — Ἐνας τῆς προσφέρει μέλι μὲ τὸ ἄκρον τῆς προδοσκίδος του, ἄλλος τρέχει καὶ τὴν ἐναγκαλιζέται μὲ τὰς δύο του προδοσκίδας, ἐνῷ ὅλοι παραμερίζουν μὲ σεβασμὸν καὶ τῆς κάμνουν τόπον ὅταν περνᾷ. Ἡ βασίλισσα κινῆται μὲ πολλὴν ἀξιοπρέπειαν, ἀργὰ ἀργὰ, καὶ εὐκόλως διακρίνεται ἀπὸ τὸ σχῆμά της, διότι τὸ σῶμά της εἶναι μακρότερον καὶ στενότερον ἀπὸ τὰ τῶν ἄλλων, μωτερόν δὲ εἰς τὸ ὄπισθεν ἄκρον· ἡ κοιλία της ἔχει χρῶμα λαμπροτάτου χρυσοῦ, ἐνῷ ἡ ράχις της εἶναι σχεδὸν μαύρη. Τὰ δὲ πτερά της εἶναι κοντά.

Ἡ μικρὰ εἰκὼν παριστᾷ τὴν βασίλισσαν εἰς τὸ φυσικὸν τῆς μέγεθος, ἡ δὲ μεγάλη εἰκὼν τὴν μεγαλύνει πολὺ, καὶ δεικνύει τὸ σῶμά της ὅπως εἶναι ὅταν ἐκδαρῆ· αἱ φλεβες φαίνονται ὅλαι καθαραί, τῶν δὲ πτερῶν μόνον ὁ σκελετὸς ἔμεινε, καὶ τῆς κεφαλῆς ὠσαύτως· οἱ δὲ δύο μεγάλοι μαῦροι βολβοὶ εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος εἶναι οἱ ὀφθαλμοί, οἷτινες ἀποτελοῦνται ἀπὸ μυρίους μικροτάτους ὀφθαλμοὺς ἢ φακούς, καθεὶς τῶν ὁποίων ἔχει σχῆμα κρυστάλλου ἑξαπλεύρου.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.
(Ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν)
ΚΕΦΑΛ. ΙΑ'.

Λάμφις διεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἐκπνέοντος, ἦτο δὲ ἀκτίς τις τοῦ δύνοντος ἡλίου, ἥτις ἔλαμπεν ἐπὶ τοῦ γηραιοῦ στρατιώτου, ὁ ὁποῖος εἶχε τελειῶσει τὸν δρόμον του. Ἐμειδίασε σοβαρῶς, καὶ ἡσύχως παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Ὁ Γεώργιος τότε ἠγέρθη ἀπὸ τῶν γονάτων του, διότι τὸ καθῆκον τὸν ἐκάλει, καὶ σφάρα τὸ ξίφος του ἐβουθίσθη εἰς τὸ πυκνότερον σημεῖον τῆς μάχης, θερίζων πάντας ὑπὸ τὴν λύσσαν τῆς ὀργῆς του. Ἐξηκολούθει μαχόμενος ἐπιπολὺ ἀφοῦ ἐπῆλθε τὸ σκότος. Τέλος δὲ κατατροπωθέντων ἐντελῶς τῶν ἐχθρῶν, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ κατάλυμά του. Ἡ πρώτη του σκέψις ἦτο περὶ τοῦ πτώματος τοῦ εὐεργέτου του, ὅστις ἔκειτο ἤδη ἐπὶ τῆς κλίνης του, διότι οἱ στρατιῶται τὸν εἶχον φέρει εἰς τὴν οἰκίαν. Ὁ Γεώργιος ἔλθων ἐστάθη παρὰ τὴν κλίνην μὲ μεγάλην συγκίνησιν θεωρῶν τὸ γλυκὸν πρόσωπον τοῦ νεκροῦ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἠκούσθησαν ὀμιλίας ἔξωθεν. — «Ὁ Βασιλεὺς ἔρχεται.»

Ὁ Γεώργιος δὲν ἐκινήθη.

«—Εἶναι λοιπὸν ἀληθές,» εἶπεν ὁ Βασιλεὺς, εἰσελθὼν, «ὅτι ὁ γέρον φὸν Βράουνβέδελ ἐφρονεῖται; Ἄ! ναί! ἐκεῖ κεῖται, ἀναπαυόμενος ἐκ τῶν κόπων του. Ὁ Θεὸς νὰ τῷ δώσῃ ἀνάπαυσιν. Εἰς ἐμὲ ἐστάθη πιστὸς ὑπηρέτης.» Εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸν Γεώργιον ἐξηκολούθησεν·

— Εἶσαι πληγωμένος — ὕπαγε νὰ σοὶ δέσῃ τὰς πληγὰς ὁ χειρουργός.

Καὶ διὰ νὰ ἐνοήσῃς ὅτι βλέπω καὶ ἐκτιμῶ τὴν ἀνδρείαν, σὲ ὀνομάζω Ὑποστράτηγον.»

Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἀπῆλθεν, ἀφοῦ πρῶτον μετὰ ὑγρῶν ὀφθαλμῶν ἠσπάσθη τὸν νεκρόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Ἦτον ἡ παραμονὴ τῆς μάχης τῆς Λόυτεν. Ὁ ὑποστράτηγος Βράουνφὸν Βέδελ μετὰ τινων ἀξιωματικῶν ἐπέστρεψεν ἐκ Πόρχβιτς, ὅπου εἶχε συγκαλέσει στρατιωτικὸν Συμβούλιον ὁ Βασιλεὺς, ἵνα κοινοποιήσῃ τὰ πολεμικὰ του σχέδια. Τολμηρὰ καὶ ἐπικίνδυνα ἦσαν τὰ σχέδια ταῦτα, ἀλλὰ καὶ ἡ θέσις τῆς Πρωσσίας ἦτον ἀπελπιστικὴ, καὶ ὁ Βασιλεὺς συνησθάνετο ὅτι ὤφειλεν ἢ νὰ διακινδυνεύσῃ τὰ πάντα, ἢ νὰ ἀπολέσῃ τὰ πάντα. Ἐνῷ ὁ Γεώργιος καὶ οἱ συνοδοιπόροι του ἐπροχώρουν βραδέως διὰ μέσου δάσους, αἴφνης ἤκουσαν μέγαν θόρουβον. Μετ' ὀλίγον ἐξῆλθον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δάσους καὶ εὐρέθησαν θεαταὶ φοβερᾶς τινος σκητῆς. Πλησίον ἐκεῖ ἴστατο ἀγχόνη, κατάσκοπος δὲ τις, ὅστις ἐκείνην τὴν πρωίαν εἶχε συλληφθῆ, ἔτρεμεν ἤδη μὲ τὸ σχοινίον περὶ τὸν λαιμὸν του, ὠλόλυζε δὲ ζῆτων ἔλεος.

Ὁ Γεώργιος ἐστάθη ἐκ φρίκης·

— «Ἀποθνήσκω ἀθῶος!» ἀνέκραξεν ὁ κατάδικος· «εἶμαι ἐκ γενετῆς Πρῶσσος ἐκ Μαγδεβούργου.»

— «Τόσον χειρότερον διὰ σὲ, κακοῦργε!» ἀπήντησεν ὁ δῆμιος.

Ὁ Γεώργιος ἔφριξεν ἀκούσας τὴν φωνὴν τοῦ κατάδικου καὶ πλησιάσας ἀνέκραξεν·

— «Σταθῆτε! Εἰσθε βέβαιοι ὅτι ὁ ἀνὴρ οὗτος εἶναι κατάσκοπος — προδότης;»

— «Βεβαίότατοι, κύριε στρατηγέ,» ἀπήντησε μετὰ σεβασμοῦ ὁ λοχίας τῆς φρουρᾶς· «τὸ στρατιωτικὸν διακαστήριον τὸν καταδίκασε νὰ κρεμασθῆ.»

Ὁ κατάδικος, ὅστις οὐδὲς ἄλλος ἦτον ἢ ὁ Γκόττλῆφ Οὕτρεχτ, ἐθεώρησε τὸν Γεώργιον καὶ πάλιν ἤνοιξε τὰ χεῖλη του.

— «Παῦ εὐρέθη νὰ ἔλθῃ ἐδῶ!» ἐτονθόρυσεν, «ὁ κατηραμένος...»